

Arrest

nr. 226 432 van 20 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. JANSSENS
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat D. ANDRIEN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 9 september 2018 België is binnengekomen, diende op 14 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 6 mei 2019 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 7 mei 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 14/09/2018
Overdracht CGVS: 08/11/2018*

U werd 5 april 2019 van 13.59 tot 17.29 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het bijzijn van een tolk de het Somali machtig is. Uw advocaat meester Unger, loco meester Andrien, was van 13.59 tot 17.29 aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Hawiye, subclan Hawadle te behoren. U werd geboren op 15 februari 1993 te Mogadishu. Uw ouders, vermoedelijk geboren in Beledweyne, en drie jongere zussen wonen in Bulo Burte, in het Beledweyne district, in de provincie Hiraan. Aangezien uw moeder tijdens de bevalling erg ziek was, werd ze naar Mogadishu gebracht waardoor u als enige kind bent geboren in de hoofdstad. Ook u was als baby ziek en spendeerde veel tijd in het ziekenhuis in Mogadishu. Om die reden verklaart u nooit bij uw ouders te hebben gewoond en bij uw tante langs moederszijde te zijn opgegroeid. Uw oudere broer A. werd in 2017 door Al-Shabaab in Bulo Burte om het leven gebracht.

In Mogadishu woonde u tot 2012 in de wijk Baar Ubah, het district Halwadag bij uw tante, haar echtgenoot en zoon. Van 2003 tot 2011 ging u in Mogadishu naar de lagere en middelbare school Mohamud Xarbi in de Ali Kamin wijk. Via de moeder van een vriendin slaagde u erin om geneeskunde te gaan studeren aan de Wuhan universiteit in China. Met een in Djibouti verkregen visum ging u in 2012 naar China. Van 1 augustus 2015 tot 5 september 2015 keerde u terug naar Somalië om te huwen met M.M.O., die u tijdens jullie gezamenlijke studies geneeskunde in China leerde kennen. Het religieus huwelijk vond 15 augustus 2015 plaats te Mogadishu. Na vervolgens in China 6 jaar basisgeneeskunde te hebben gestudeerd waarvan 4 jaar lessen en 2 jaar stage, studeerde u 30 juni 2018 af als Bachelor in de geneeskunde. 3 juli 2018 keerde u terug naar Somalië.

Na uw terugkeer naar Somalië trok u opnieuw in bij uw tante langs moederszijde in de wijk Baar Ubah, in het district Halwadag. U solliciteerde bij het Medina ziekenhuis, in de wijk Medina, in het district Wadajir waar u 7 juli 2018 begon als assistent van dokter H.J. Na drie maanden als assistente te hebben gewerkt, zou u als zelfstandig arts aan de slag zijn gegaan. Zover kwam het echter niet daar u uw werkzaamheden in het Medina ziekenhuis ten gevolge van problemen met Al-Shabaab reeds 20 augustus 2018 stopzette.

20 juli 2018 werd u gebeld door een ex-klasgenoot uit de middelbare school, M. die wist dat u was afgestudeerd en werkzaam was in het Medina ziekenhuis. U beaamde en vroeg naar zijn activiteiten waarop hij antwoordde voor de Islam te werken en u vroeg om u bij hen aan te sluiten en samen te werken met de strijders, de jihadisten. U werd een week bedenktijd gegeven. Diezelfde avond sprak u met uw tante over het telefoongesprek die het afschilderde als een grap. Na een week werd u opnieuw opgebeld door M. en spoorde u hem aan u met rust te laten waarop hij begon te schreeuwen. Nadat u de telefoon aflegde, ontving u een sms-bericht met allerlei bedreigingen: u zou ongelovig zijn, geen moslim en tegen de Islam. Bovendien zou u overal waar M. u tegenkwam, door hem worden vermoord. Nadien werd u voortdurend door hem gebeld en ge-sms't, telkenmale met het dreigement u te zullen vermoorden. Bovendien gaf hij aan -nadat u de telefoon niet langer opnam - met u te willen huwen. Enige tijd later schafte u een nieuwe simkaart aan. Ook op dit nieuw nummer werd u door M. gecontacteerd. Wanneer u op aanraden van uw tante tijdelijk onderdak had gezocht bij een collega van uw tante in de wijk nummer 4, in het district Hodan, werd u 1 à 2 weken later, op 20 augustus 2018 persoonlijk bedreigd door een Al-Shabaab lid. U kon ontkomen en uw tante bracht u naar een bevriend Somalisch gezin in Xamarweyne waar u tot uw vertrek uit Somalië op 6 september 2018 verbleef.

Met een door de smokkelaar geregeld paspoort reisde u vanuit Mogadishu per vliegtuig naar Kenia en vervolgens naar Frankrijk. Vanuit Frankrijk nam u wederom het vliegtuig naar een voor u onbekende bestemming vanwaar u per auto naar een huis werd gebracht waar u één nacht en één dag verbleef. Die avond zette u uw reis per auto verder tot u opnieuw in een huis werd ondergebracht en de smokkelaar u op de hoogte bracht in België te zijn gearriveerd. 14 september 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: documenten met betrekking tot uw studie geneeskunde aan de Wuhan universiteit, uw stage en uw verblijf in China, een contract tussen uzelf en Dr. M.Y.H. van het Medina ziekenhuis (dd. 05/07/2018) en een badge van het Medina ziekenhuis (dd. 05/07/2018).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Bij de inschrijving voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) (dd. 10/09/2018) verzocht u te worden gehoord door een vrouwelijke tolk. Verder tijdens de procedure echter (zie vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ, beoordeling bijzondere procedurele noden en vragenlijst CGVS, vraag 6) uit u deze voorkeur niet langer. Desalniettemin werden u, om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 5 april 2018 gehoord door een vrouwelijke tolk en een vrouwelijke ambtenaar.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart bij terugkeer naar uw land van herkomst Somalië te vrezen om het leven te zullen worden gebracht door de islamitische terreurorganisatie Al-Shabaab, en meer specifiek door M., aangezien u zijn vraag tot medewerking en aandrang tot huwen weigerde. U hebt uw geopperde problemen met Al-Shabaab echter niet aannemelijk kunnen maken.

Vooreerst zijn uw verklaringen met betrekking tot de vermeende rekrutering, het geopperde huwelijk en de daaruit voortvloeiende bedreigingen door M., lid van de islamitische terreurgroep Al-Shabaab incoherent. Zo verklaart u voor de DVZ dat u op 20 juli 2018 werd gebeld door een klasgenoot uit de hogere middelbare school, M. en u twee dingen werden gevraagd door hem: hem te huwen en aan te sluiten bij Al-Shabaab. U weigerde beide waarna u door hem werd bedreigd met de dood. U vertelde hem reeds gehuwd te zijn, wat hij zich niet aantrok. M. wou dat u zich aansloot bij Al-Shabaab omdat u geneeskunde hebt gestudeerd en u de gewonde militanten van Al-Shabaab zou kunnen verzorgen (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Uw verklaringen voor de DVZ sluiten echter niet aan bij uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Daar verklaart u wat betreft de reden dat u Somalië verliet het volgende: 'Op een dag wanneer ik thuis was, werd ik gebeld. Nadat ik de telefoon heb opgenomen, begroette de persoon mij: het was een man en hij vroeg 'Hoe gaat het N.', en ik zei goed. Vervolgens stelde hij zichzelf voor en noemde hij een moeilijke naam die ik niet kende. Toen ik niet meer wist wie hij was, heeft hij gezegd dat hij een oude klasgenoot was van vroeger, een jongen die bij mij op school heeft gezeten. 'Ik ben M., ken je mij niet meer?' Toen ik die naam hoorde, kon ik hem weer plaatsen. Vervolgens zei hij 'Ik hoorde dat je bent afgestudeerd en inmiddels werkt bij ziekenhuis Medina'. Ja dat is waar, ik bevestigde dat en vroeg hem 'Wat doe jij?' Hij antwoordde 'Ik werk voor de Islam'. Ik antwoordde 'Ik begrijp het niet, leg eens uit'. Hij antwoordde 'Ik zal u uitleggen wat dat betekent, sluit je bij ons aan. Het is beter dat je je bij ons aansluit. Je moet steun geven aan de Islam'. Ik antwoordde hem 'Ik begrijp het even niet'. Vervolgens heeft hij gezegd 'Je moet samenwerken met de strijders, met de Jihadisten. Dan zei hij 'Ga je er goed over nadenken, over een week bel ik u terug. Ik ken u goed dus ik geef u de nodige tijd'. Daarbij bleef het en hij hing op (zie notities persoonlijk onderhoud (verder notities), p. 36-37). Wanneer u verder wordt gevraagd te duiden wat tijdens dat eerste telefoongesprek werd verteld, antwoordt u eensluidend het volgende: 'Ik weet dat je bent teruggekeerd en weet dat je aan het werken bent. Ja, dat is waar, antwoordde ik. Daarna vroeg ik aan hem wat hij doet, hij antwoordde dat hij voor de Islam werkt. Ik antwoordde het niet te hebben begrepen, wat bedoelt u daarmee? Hij antwoordde dat het voor mij ook goed zou zijn als ik me zou aansluiten bij de Islam en voor hen zou werken. Even later zei hij, denk je er even over na, je krijgt een week de tijd'. Na zich een week te hebben stilgehouden, werd u de tweede week opnieuw door M. opgebeld die meteen vroeg of u een beslissing had genomen waarop u hem vroeg of hij serieus was. M. zei vervolgens enkel een antwoord te willen, ja of neen. U maakte hem duidelijk enkel een basisarts te zijn en geen operaties uit te voeren en vroeg hem u met rust te laten (zie notities, p. 37). Nergens uit uw verklaringen dusver blijkt echter dat M. u zou hebben willen rekruteren om u in te zetten als arts. Ook wanneer u wordt gevraagd waarom M. wilde dat u zich zou aansluiten bij Al-Shabaab, geeft u aan het niet te weten. Gevraagd waarom ze iemand die geenszins interesse toont, willen doen aansluiten, stelt u dat ze wilden dat u de gewonde mensen zou verzorgen. U gevraagd of u dat werd gezegd - aangezien dit niet blijkt uit uw nochtans gedetailleerde verklaringen over de gesprekken die jullie hadden - antwoordt u dat M. heeft gezegd voor hen te werken.

U erop gewezen dat hij niet zei waarom, verklaart u dat werd gezegd voor hen te werken en een beter loon te zullen krijgen. Een loon dat u eerder evenmin vermeldde in uw nochtans woordelijke en gedetailleerde beschrijving van jullie gesprekken. Pas nadat u nogmaals wordt gevraagd of u een reden werd gegeven, antwoordt u 'Werk voor de Islam, verzorg de Islamieten, we geven u voldoende middelen' (zie notities, p. 41). Dat u zulke aarzelende verklaringen aflegt wat betreft uw gesprek(ken) met M. en u hieromtrent geenszins eensluidende verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde verklaringen.

Nadat u M. zei u met rust te laten, begon hij tegen u te schreeuwen waarna u de telefoon aflegde. Vervolgens stuurde hij u een lange sms met allerlei bedreigingen. Om te beginnen stond er dat u ongelovig bent, tegen de Islam bent en dat hij u overal waar hij u zou tegenkomen, zou vermoorden. Op de vraag om te vertellen wat er precies in die sms stond, antwoordt u ontwijkend dat u vanaf die dag alleen werd ge-sms't dat hij u zou vermoorden en anoniem werd gebeld. Op een dag kocht u een nieuwe simkaart aan en gaf u het nummer enkel aan uw tante en uw werk. U liep steeds gesluierd rond teneinde uw gezicht onherkenbaar te maken. U werd echter ook na 2-3 dagen op dit nieuwe nummer door M. lastiggevallen. Uw tante bracht u onder in Hodan district en nadat u op 20 augustus 2018 door de chauffeur van het vervoersmiddel dat u nam, werd aangesproken, bracht uw tante u naar Xamarweyne waar u tot uw vertrek uit Mogadishu op 6 september 2018 verbleef (zie notities, p.36-38). U wenste niets toe te voegen aan de aangehaalde feiten en haalde bovendien geen andere redenen aan niet te kunnen terugkeren naar Somalië. Wat echter ten zeerste tot de verbeelding spreekt en de geloofwaardigheid van uw verklaringen aantast, is dat u vergat te vermelden dat M. ook had aangegeven met u te willen huwen. Pas wanneer wordt gepeild naar gebeurtenissen na uw vertrek, stelt u 'iets vergeten te zijn', namelijk dat in zijn sms eveneens stond dat M. met u wilde trouwen (zie notities, p. 39). Dat u zulk een essentieel element vergeet te vermelden wanneer u de kans wordt gegeven vrijuit te vertellen over uw asielmotieven, zet de ongeloofwaardigheid van de geopperde feiten in de verf. Gevraagd naar de reden van uw vergetelheid, stelt u dat het nogal veel informatie was, wat niet kan overtuigen. Van dat gedwongen huwelijk was bijgevolg klaarblijkelijk geen sprake tijdens dat eerste telefoongesprek. U verklaart dat hij pas de tweede week, nadat u de telefoon niet langer opnam en nadat hij u meerdere berichten had gestuurd, begon over het huwelijk (zie notities, p. 40-41). Waarom hij met u -een ongelovige die hij met de dood bedreigde - wenste te huwen, weet u niet (zie notities, p. 42) Bovendien vermeldt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet tegen M. te hebben gezegd reeds getrouwd te zijn, wat u voor de DVZ wel aanhaalde. Wanneer u dat bovendien tegen M. zou hebben gezegd, is geenszins duidelijk daar u verklaart na uw weigering de telefoon niet langer te hebben opgenomen wanneer anoniem werd gebeld en meteen te hebben neergelegd wanneer u M.'s stem hoorde, en niet blijkt dat u zou hebben geantwoord op de aanhoudende sms-berichten (zie notities, p. 41-42).

Nadat u weigerde, begon M. te dreigen u te zullen vermoorden (zie notities, p. 37 en p. 41). U verklaart veel sms-berichten met duidelijke bedreigingen en herhaaldelijke telefoontjes te hebben ontvangen - dewelke u niet opnam indien het een anoniem nummer betrof en meteen neerlegde bij een weergegeven nummer nadat u besepte dat het M. was. Gevraagd hoe vaak dat gebeurde, stelt u dat het meerdere keren gebeurde. Gevraagd wat 'meerdere keren' is, antwoordt u minimum vier keer per dag opgebeld en ge-sms't te zijn geweest (zie notities, p. 42). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat M., als leider van Al-Shabaab (zie notities, p. 39) zijn pijlen op u had gericht en vastberaden was u om het leven te brengen. Dat M. vervolgens 'de tweede week' - nadat u de telefoon niet meer opnam en hij meerdere berichten had gestuurd - plotsklaps aangeeft eveneens met u te willen trouwen, na reeds verscheidene keren te hebben aangegeven u om het leven te zullen brengen daar u werd beschouwd als een ongelovig persoon, is geenszins aannemelijk. U hiermee geconfronteerd, stelt u dat M. aangaf het erbij te zullen laten indien u met hem zou trouwen maar u zou doden indien u bleef weigeren (zie notities, p. 41). Opnieuw kan vastgesteld worden dat het niet aannemelijk is dat iemand van Al Shabaab een huwelijk overweegt met iemand die hij beschouwt als 'ongelovige'. Wanneer u weigerde met Al-Shabaab samen te werken, verklaart u steeds angstig te zijn geweest door hen te worden beschoten (zie notities, p. 41). Om de dreiging uit de weg te gaan, schafte u op een dag een nieuw nummer aan. 2 à 3 dagen later echter werd u ook op dit nummer door M. gebeld (zie notities, p. 38 en p. 42). Hoe hij dit nieuw nummer te weten kwam, weet u niet. Aangezien de dreiging bleef voortduren, besloot uw tante om u onder te brengen bij een Somalisch gezin in wijk nummer 4, in het district Hodan. Dat u echter uit angst voor de geuite bedreigingen elders in Mogadishu onderdak zou hebben gezocht, terwijl u nog steeds uw werkzaamheden in het Medina ziekenhuis verderzette, is weinig nuttig daar u verklaart er door M. mee geconfronteerd te zijn geweest daar werkzaam te zijn (zie notities, p. 37). U gevraagd waarom u naar Hodan verhuisde, stelt u dat Hodan het veiligste district in Mogadishu is en M. wist waar u was gevestigd. U ermee geconfronteerd nog steeds naar uw werk te zijn gegaan en hij eveneens wist waar u werkte, bevestigt u en voegt u toe dat uw gevoel aangaf daar veiliger te zullen zijn (zie notities, p. 42).

De door u aangehaalde tijdelijke verhuis naar Hodan was bijgevolg weinig opportuun en niet in evenredigheid met de geopperde acute dreiging.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de handelingen die M. als lid van de terreurgroep Al-Shabaab stelde, absoluut onverenigbaar zijn met de dreigingen die hij steeds uit. Uit uw verklaringen blijkt immers dat een weigering met hen samen te werken zou leiden tot de dood. Deze dreiging werd reeds één week na de uitgesproken eis met hen te moeten samenwerken [op 20 juli 2018] duidelijk. Verder verklaart u die 'tweede week' een uitweg aangeboden te hebben gekregen door met M. te huwen, wat eveneens bij weigering zou resulteren in de dood. U werd meermaals en onophoudelijk bedreigd met de dood. Dat zoveel tijd en energie in u werd geïnvesteerd zonder enig gevolg te geven aan de geuite bedreigingen, en u bovendien nog de kans werd gegeven van gedachte te veranderen door te huwen met M., is evenmin aannemelijk.

Tevens dient te worden opgemerkt dat de door u geopperde feiten met betrekking tot het inhoudelijke aspect van uw asielmotieven onwaarschijnlijkheden en vaagheden bevatten. Zo kunt u niet verklaren hoe M. aan uw contactgegevens kwam. U weet evenmin hoe hij te weten was gekomen dat u terugkeerde naar Mogadishu en oppert dat hij u mogelijks via Facebook volgde en zo te weten kwam dat u afstudeerde (zie notities, p. 40). Noch weet u hoe hij na 2 à 3 dagen uw nieuw telefoonnummer - wat u enkel deelde met uw tante en werkgever - te weten zou zijn gekomen (zie notities, p. 38).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u na uw vertrek uit Somalië geen nieuws heeft betreffende uw problemen. U stelt na uw vertrek niet te hebben gehoord of ze op zoek gingen naar u en dat er telkens nieuwe mensen gevestigd zijn (zie notities, p. 39). Dat u verklaart dat de dreiging dermate acuut was dat u het land diende te verlaten en u eveneens meent bij terugkeer om het leven te zullen worden gebracht, terwijl er na uw vertrek niet naar u werd gezocht, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan. Dienaangaande dient ook uw algehele passiviteit te worden opgemerkt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat, ondanks uw profiel van zelfstandige en hoogopgeleide vrouw die jaren in China woonde, uw tante alle touwtjes in handen zou hebben gehad. Zij schilderde het telefoontje van M. af als een grap en uw tante bracht u onder bij een collega in het district Hodan. Bovendien bracht zij u naar Xamarweyne en regelde zij alles met de smokkelaar. Uw tante deelde tenslotte uw werkgever mee dat u niet zou terugkeren naar uw werk - zonder dat daar klaarblijkelijk enig gevolg aan werd gegeven (zie notities, p. 37-44). Dat alles voor u door uw tante zou zijn beslist, sluit niet aan bij uw profiel.

Tenslotte dient te worden gewezen op uw opmerkelijke verklaringen en uw onwetendheid aangaande uw echtgenoot. Jullie namen het besluit om te trouwen en keerden daarvoor in augustus 2015 terug naar Mogadishu. Wanneer u in juli 2018 terugkeerde naar Somalië sprak u met uw man af elkaar terug te zullen zien wanneer hij zou afstuderen (zie notities, p.23). Uw echtgenoot bevindt zich momenteel immers in China waar hij zich nog gedurende 3 jaar specialiseert in interne geneeskunde (zie notities, p.21). Wat zijn plan na zijn studies is, weet u niet. U oppert dat hij mogelijks terug zal keren naar Somalië. Ook hebben jullie geen plannen om elkaar te zien (zie notities, p.22). Dat jullie dermate vage plannen zouden hebben voor jullie gezamenlijke toekomst, tart de verbeelding. U verklaart in juli 2018 terug te zijn gekeerd naar Somalië omdat u klaar was met uw studies. Gevraagd naar uw plan bij terugkeer, stelt u te hebben willen gaan werken. In China kon u zich niet vestigen aangezien uw visum niet zou worden verlengd en u er geen werkvergunning heeft. Uit het door u neergelegde 'Migration Certificate' blijkt echter dat de Wuhan universiteit geen bezwaar had dat u uw hogere studies elders in China of eender wel land zou doen. Bovendien volgt ook uw echtgenoot een specialisatie in China. U wilde echter geen specialisatie volgen aangezien u meteen in Somalië wilde gaan werken. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van de geopperde problemen zou hebben overwogen om terug te keren naar China en u te herenigen met uw echtgenoot. Overigens vermeldde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken drie zussen te hebben: L., geboren op 29 december 2002 en de tweeling A. en N., geboren op 1 september 2004 (zie verklaring DVZ, vraag 17). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldt u bovendien één oudere broer: A. die volgens uw verklaringen in 2017 door Al-Shabaab om het leven werd gebracht (zie notities, p. 9-10). U oppert hem voor de DVZ niet te hebben vermeld aangezien werd gezegd enkel levende broers/zussen te vermelden. Echter op Facebook blijken minstens 2 personen met dezelfde naam als uw vader en grootvader, namelijk Ab. en A.A.J., - wat van hen uw broers maakt - u te feliciteren met het succesvol afronden van uw studies aan de Wuhan universiteit in China (zie administratief dossier). Dit zou betekenen dat u uw werkelijke gezinssamenstelling achterhoudt en de Belgische asielinstanties hieromtrent bewust om de tuin heeft geleid.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

De door u, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Deze documenten hebben immers betrekking op uw studie geneeskunde aan de Universiteit van Wuhan in China wat door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Ter staving van uw werk in het Medina ziekenhuis legt u een contract tussen uzelf en Dr. Mohamed Yusuf Hassan van het Medina ziekenhuis (dd. 05/07/2018) en een badge van het Medina ziekenhuis (dd. 05/07/2018). Ondanks de door u neergelegde documenten - die evenwel op frauduleuze wijze kunnen worden verkregen (zie administratief dossier) - dienen toch enkele opmerkingen te worden geplaatst bij uw verklaringen omtrent uw geopperde werkzaamheden in het Medina ziekenhuis. U verklaart dat het Medina ziekenhuis een privaat ziekenhuis is. Hoe het ziekenhuis wordt gefinancierd, weet u echter niet (zie notities, p.26). Ook uw verklaringen met betrekking tot uw werkzaamheden kunnen niet overtuigen en zijn weinig concreet. Zo weet u geen anekdote te vertellen van uw werk daar u er niet lang heeft gewerkt. U voegt toe dat op dagen wanneer er aanslagen plaatsvonden er voornamelijk veel patiënten waren aan de andere kant - waar operaties worden uitgevoerd en u aan de zijde werkte waar mensen om allerlei medische redenen komen (zie notities, p. 24 en p.28). Aan uw zijde maakte u geen ernstige dingen mee, aan de andere zijde zag u mensen die ledematen hadden verloren. Het spreekt echter tot de verbeelding dat u - als arts die afstudeerde in China waar u tevens stage liep - geen enkel noodgeval zou hebben behandeld (zie notities, p. 28). Dat u zo weinig concreet en uitvoerig kan vertellen met betrekking tot uw werk, doet het vermoeden rijzen dat u niet de waarheid spreekt aangaande uw werkzaamheden. Buiten de door u aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden vrees voor Al-Shabaab, koppelt u bovendien geen vrees aan uw professionele activiteiten.

Overigens dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw paspoort niet kunnen overtuigen. U verklaart dat uw eigen legitiem paspoort geldig tot 2021 op de dag van uw vertrek uit Mogadishu aan de smokkelaar die door uw tante werd geregeld, werd overhandigd. Initieel dacht u met uw eigen paspoort te zullen reizen wat niet gebeurde daar u reisde met een rood Nederlands paspoort met als voornaam Am. De andere gegevens in het paspoort herinnert u zich niet. U weet niet waarom u niet met uw eigen paspoort reisde. Overigens biedt u geen verklaring waarom de smokkelaar uw paspoort - dat niet werd gebruikt tijdens uw reis - in beslag zou hebben genomen. Gevraagd of u de smokkelaar om een reden vroeg, stelt u niet veel contact met hem te hebben gehad. U reisde echter wel met hem maar meent niet veel met elkaar te hebben gepraat. Evenmin vroeg u uw paspoort terug nadat u op 9 of 10 september in België arriveerde. Opnieuw valt de passiviteit op, die niet te rijmen valt met uw profiel van hoog opgeleide vrouw die jaren in China woonde.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 (beschikbaar op respectievelijk [<https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html>] en [<https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>], of [<https://www.refworld.org/>]), in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 25 maart 2019 (beschikbaar op [<https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussomalie.veiligheidssituatieinmogadishu.pdf>] of [<https://www.cgvs.be/nl/>]) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen.

Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 25 maart 2019) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. In de onderzochte periode wordt Mogadishu opnieuw getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven), in het bijzonder op hotels en instellingen populair bij overheidsfunctionarissen, door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale organisaties en door mortieraanvallen. Al Shabaab blijft in 2018 de hoofdverantwoordelijke voor het geweld in de hoofdstad waarbij er soms burgerdoden vallen. Verschillende bronnen beschrijven het door al Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Al Shabaab is echter niet de enige terreurgroep actief in Mogadishu, enkele gewelddadige incidenten worden door ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) opgeëist. Het betreft hier voornamelijk gerichte moorden met vuurwapens op personen die voor de federale overheid werken, inclusief leden van de inlichtingendienst NISA. Al Shabaab legt zich echter toe op het elimineren van de invloed en aanwezigheid van ISS in de hoofdstad. Hierdoor pleegt al Shabaab minder aanslagen op doelwitten die banden hebben met de regering en haar bondgenoten. De aanwezigheid van ISS in Mogadishu zou door deze specifieke actie van al Shabaab gedecimeerd zijn. Naast gewelddaden opgeëist door of toegeschreven aan al Shabaab en ISS zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor geweld in de hoofdstad. Zo is er ook sprake van incidenten die het gevolg zijn van politiek gemotiveerde clanconflicten, criminaliteit en conflicten over grondbezit waarbij burgerdoden kunnen vallen. Burgers zijn soms het slachtoffer van kruisvuur en dit zowel door AMISOM en het Somalische leger als clanmilities en onbekende gewapende milities. In vergelijking met de eerste helft van 2018 is het aantal gewelddadige incidenten waar burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians) net als het aantal burgerslachtoffers bij deze incidenten in de tweede helft van 2018 bijna gelijk gebleven.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald.

Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. Mogadishu wordt beschouwd als een van de snelst groeiende verstedelijkte gebieden in de wereld, wat voornamelijk wordt toegeschreven aan de verbetering van de veiligheid, aan het economisch potentieel en ook wel aan de ontheemding. Er is in Mogadishu sprake van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en een jaarlijkse boekenbeurs die voor de vierde keer op rij wordt georganiseerd. Begin augustus 2018 opent de eerste zuivelfabriek in Mogadishu. Midden oktober 2018 start de eerste ICT-beurs in de hoofdstad met meer dan 60 exposanten en in november 2018 organiseert Mogadishu het eerste National Economic Policy Forum. In december 2018 heropent de VS haar diplomatieke missie in Somalië na 28 jaar, met een ambassade in Mogadishu. Voorts is er een verbetering van sociale basisdiensten, zoals gezondheidszorg en onderwijs. Zo leggen in 2018 leerlingen uit meer dan 300 secundaire scholen doorheen de stad hun eindexamens af in 63 examencentra en worden er stappen ondernomen voor de verbetering van het onderwijssysteem, zoals een nieuw nationaal curriculum waarbij er pilootprogramma's worden gelanceerd in verschillende scholen in Mogadishu. In november 2018 lanceert men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Uit bovenstaande informatie blijkt immers geenszins een verhoogde dreiging in of in de omgeving van ziekenhuizen. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953; van artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van het algemene beginsel van goed bestuur; en van artikelen 195 tot 199 van de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, 1979)."

Verzoekster citeert de bepaling van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en meent dat *in casu* geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevantie informatie die verzoekster voorlegt, rekening houdend met haar specifiek profiel. Zij stelt, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad, dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is door *"telkens de meest nadelige interpretatie voor de verzoeker te weerhouden"*.

Verzoekster betwist de beoordeling van de bestreden beslissing aangaande de vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op verschillende punten.

Inzake de vastgestelde incoherenties in haar problemen met Al Shabaab en meer specifiek aangaande *"de vermeende rekrutering"*, wijst verzoekster er ten eerste op dat zij *"zo goed mogelijk een gesprek [probeerde] te melden dat 7 maanden geleden plaatsvond (gehoorverslag, blz.36-37). Het zou niet redelijk zijn om van haar te verwachten dat ze woord voor woord een gesprek herhaalt dat haar bovendien heeft verrassen."*

Ten tweede meent verzoekster dat er geen tegenstrijdigheden zijn tussen haar verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud. Zij licht dit toe als volgt: *"De verzoekster stelt dat Maslah haar tijdens het gesprek duidelijk heeft verteld dat hij wist dat zij een opleiding had gevolgd, in het Medina Ziekenhuis werkte en dat hij wilde dat zij zich bij Al-Shabaab aansluit om Al-Shabaab-strijders te verzorgen. Verzoekster stelt dat toen zij aan het CGVS zei dat hij haar vroeg "om voor hen te werken", zij als arts impliceerde. In welke andere hoedanigheid dan deze kon ze voor hen werken? Voorts antwoordt ze tijdens hun tweede telefoongesprek, waarvan ze spontaan verslag uitbrengt aan het CGVS, dat ze een arts is (gehoorverslag, blz.37). Haar professionele status blijkt dus duidelijk een belangrijk punt te zijn van haar telefoongesprek met M. Bovendien, toen haar werd gevraagd waarom M. op zoek was om haar te rekruteren, antwoordde ze duidelijk "te verzorgen" twee keer (gehoorverslag, blz. 41). Uit haar antwoord, toen deze vraag voor het tweede keer aan haar werd gesteld ("maar niet waarom?"), blijkt duidelijk dat er een misverstand bestaat. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS zich concentreert op de details en een aantal verklaringen van verzoekster selecteert dat hij interpreteert op een gedecontextualiseerde wijze en op de wijze die voor verzoekster het ongunstigst is."*

Aangaande het *"geopperde huwelijk"*, voert verzoekster ten eerste aan dat, waar de bestreden beslissing stelt dat zij bij de bespreking van haar problemen in Somalië het huwelijksaanzoek vergat te vermelden, de commissaris-generaal niet opmerkt dat *"verzoekster vrij snel op deze omissie heeft gewezen"*. Zij meent verder dat, hoewel dit een belangrijk element betreft in haar relaas, het deel uitmaakt van de bredere context van gedwongen rekrutering door Al Shabaab en geen apart probleem vormt van haar vrees voor vervolging waar zij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaringen over aflegde. Zij meent dan ook dat *"[m]et het oog op de bedreigingen, in het bijzonder de doodsb bedreigingen, die het centrale element van haar angst vormen, zou het ongepast zijn om verzoekster voor deze tijdelijke nalatigheid te straffen."*

Ten tweede, waar de bestreden beslissing verder stelt dat het ongeloofwaardig is dat M. haar bedreigde om daarna aan te geven dat hij met haar wou huwen, meent verzoekster dat deze motivering voorbijgaat aan de verschillende rekruteringsmethoden door Al Shabaab.

Zij citeert hierbij uit informatie van UNSOM en Human Rights Watch (verzoekschrift, stukken 3-4) en stelt hierbij dat *"In casu, omdat M. haar niet kon overtuigen zich bij Al Shabaab aan te sluiten, bedreigde hij*

haar eerst alvorens een huwelijk voor te stellen als een indirecte manier om haar uiteindelijk aan te sluiten. Het blijkt immers uit verschillende bronnen dat Al Shabaab vaak het huwelijk en religieus rethoric gebruikt als een methode of aansluiting: (...) Dat beide methoden werden gebruikt, blijkt dus niet incoherent.”

Ten derde wenst verzoekster te verduidelijken dat het huwelijksaanzoek door Al Shabaab tijdens het tweede telefoongesprek werd gedaan, en niet tijdens het eerste telefoongesprek. Zij voert aan dat zij bij aanvang van de procedure haar relaas wilde samenvatten omdat ze wist dat er weinig tijd was, en dat het aldus door een slechte formulering bij aanvang van de procedure lijkt alsof het huwelijksaanzoek reeds werd gedaan tijdens het eerste telefoongesprek. Zij verduidelijkt dan ook dat, hoewel dit huwelijksaanzoek ook ter sprake kwam in de sms'en van M., hij reeds een huwelijksaanzoek deed tijdens het tweede telefoongesprek.

Wat “haar verhuizing” betreft, legt verzoekster uit dat “het ziekenhuis zich vindt in een veiliger wijk die in de hand van de overheden was en waar de kansen van ontvoering minder sterk waren wegens een verhoogde aanwezigheid van de leger en de politie. De verhuizing uit het eerste wijk waar ze met haar tante woonde was niet alleen nodig want de wijk niet veilig was, maar ook want M. daar woont. In tegenstelling, hoopt ze M. te vermijden in haar werkplaats. Het is de ontmoeting in de bus die heeft haar bevestigd dat ze echt niet in veiligheid was en heeft het vlucht onvermijdelijk gemaakt.”

Wat “de bedreigingen van M.” betreft, meent verzoekster dat de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat zoveel energie in haar werd geïnvesteerd, voorbijgaat aan “de bijzondere categorie waartoe verzoekster behoort: “respondents noted that more privileged groups were also targets for recruitment. Educated doctors, engineers and professionals can provide their services to the group” (stuk 3, blz.12). Deze categorie van rekrut moet op een speciale manier worden bekeken, omdat het een categorie die minder beschikbaar is en moeilijker dus om aan te sluiten. Als Al Shabaab artsen nodig heeft en denken dat ze een kans hadden om haar aan te sluiten, namelijk wegens haar kwetsbaar profiel, is het niet in hun belang om zo snel op te geven door de bedreigingen direct uit te voeren.”

Wat het “inhoudelijke aspect” van haar verzoek om internationale bescherming betreft, citeert verzoekster vooreerst, “aangaande haar contactgegevens” uit objectieve informatie waaruit blijkt dat Al Shabaab “steekpenningen en bedreigingen” gebruikt om hun aanvallen uit te voeren (verzoekschrift, stuk 5). Op basis van deze informatie acht verzoekster het niet onmogelijk dat Al Shabaab, die over een netwerk beschikt, de nodige informatie kon verkrijgen over verzoekster.

Wat “haar passiviteit” betreft, licht verzoekster toe dat “Ten eerste het feit dat de tante van de verzoekster heeft haar vlucht geregeld, is niet incoherent. Verzoekster verliet het land voor bijna 4 jaren en keerde zonder financiële middelen terug naar Somalië. Ze werkte in Mogadishu voor een laag salaris en haar tante moest haar financieel bijstaan, dit bedoelt ook voor haar vlucht. Bovendien wist de verzoekster, na gedurende vier jaar het land te hebben verlaten, niet met wie ze, in tegenstelling tot haar tante, contact moest opnemen. Het lijkt dan logisch dat de tante van de verzoekster haar bij haar vlucht sterk heeft geholpen door belangrijke details te regelen. Bovendien, in tegenstelling tot wat het CGVS in zijn bestreden beslissing impliceert (blz.4), kan het niet uit de verklaringen van de verzoekster worden begrepen dat de tante alles heeft beslist zonder dat de verzoekster bezwaar kon maken. Integendeel, wilde verzoekster inderdaad vertrekken en ze heeft haar tante haar laten helpen want haar tante, zoals uitgelegd, in een beter positie was om het vlucht te organiseren.”

Verzoekster meent verder dat uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud kan blijken dat zij nooit beweerde dat M. niet meer naar haar op zoek was, doch dat hieruit enkel blijkt dat zij niet op de hoogte is van wat er momenteel in Somalië gebeurt. De reden dat ze geen informatie heeft gezocht hierover is dat “ze de vervolgingen achter zich wil laten en dat ze niet langer een bron van stress voor haar tante wil zijn, die haar tot nu toe al goed heeft geholpen.”

Wat haar “verklaringen wat betreft haar echtgenoot en de mogelijkheid naar China terugkeren” betreft, wenst verzoekster ten eerste haar verklaringen te verduidelijken. Zij licht toe dat “Aan de vraag van het CGVS “wat is dan zijn plan?”, heeft de verzoekster beantwoord “als hij afgestudeerd, ik weet het niet – misschien gaat hij terug naar Somalië” (gehoorverslag, blz.21). Ze wist niet precies wat zijn plan waren, maar ze wist well dat hij naar Somalië wilde terug gaan.”

Zij meent verder dat zij en haar echtgenoot geen concreet plan hebben omdat haar situatie onzeker is en afhangt van de uitkomst van haar verzoek om internationale bescherming in België.

Verzoekster wijst er verder op dat tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd gevraagd of zij een terugkeer naar China ten gevolge van haar problemen als mogelijkheid overweegt. Zij meent dan ook dat *“[h]et CGVS impliceert dit conclusie uit haar verklaringen, op een wijze die voor de verzoekster ongunstig is.”* Bovendien kon verzoekster, bij een gebrek aan visum, niet zo makkelijk terugkeren naar China. Een visumaanvraag voor China betreft immers een lange en onzekere procedure, waar zij geen tijd voor had. Aldus acht verzoekster het logisch dat zij noch haar tante eraan hebben gedacht om deze mogelijkheid te overwegen, gezien *“[i]n de haast om te vertrekken, is het geen vanzelfsprekende en spontane optie.”*

Aangaande *“haar familie”*, verduidelijkt verzoekster in haar verzoekschrift dat de twee personen met dezelfde naam als haar vader en grootvader twee halfbroers aan haar vaderskant zijn. Zij heeft hen niet vermeld toen gevraagd werd naar haar broers en zussen.

Inzake *“haar vrees aan haar professionele activiteiten betreft”*, citeert verzoekster, in antwoord op de motivering in de bestreden beslissing dat haar verklaringen over haar werkzaamheden beknopt en weinig concreet zijn, uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud hieromtrent (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 28). Zij licht hierbij toe dat *“Het is niet onwaarschijnlijk dat verzoeker niet meer activiteiten heeft verricht dan degene die zij noemt. Ze was inderdaad een stagiaire en werkte, zoals ze uitlegt, niet op de afdeling voor de ernstig gewonden. Maar bovendien blijkt uit het verslag van het onderhoud niet dat de vertegenwoordiger van het CGVS verzoekster op de hoogte heeft gebracht van wat werd verwacht. Verzoekster kon immers niet begrijpen dat van haar werd verwacht dat ze kleine anekdoten moest geven omdat de tolk het concept van anekdote vertaalde naar iets dat ze “nooit zal vergeten”, wat het uitzonderlijke karakter van het evenement benadrukt. Zoals verzoekster duidelijk aangeeft, heeft zij nooit ernstige verwondingen moeten behandelen.”*

Aangaande *“haar paspoort”*, acht verzoekster *“het verwijt”* van de commissaris-generaal dat zij passief is ten opzichte van de smokkelaar, *“onbegrijpelijk”*. Zij voert aan dat *“Smokkelaars zijn zelden charmante mensen. Verzoekster was net haar land ontvlucht, was afhankelijk van de goede wil van deze smokkelaar en was bang. Het is dan ook logisch dat ze haar paspoort niet probeert te bespreken en terugkrijgen.”*

Aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt verzoekster dat de commissaris-generaal zich beperkt heeft tot een subjectieve lezing van de COI Focus *“Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van Cedoca van 25 maart 2019 en de *“UNHCR Position on Returns to Southern and Central Somalia (Update I)”* van mei 2016 om te besluiten dat verzoekster in Mogadishu veilig kan wonen. Verzoekster citeert uit deze rapporten ter illustratie van haar betoog. Zo meent zij dat uit het rapport van UNHCR niet kan worden uitgemaakt dat Mogadishu automatisch een veilig intern vestigingsalternatief vormt. Zij voert tevens aan dat uit de hierboven vermelde COI Focus niet blijkt dat Mogadishu thans een veilige stad is en benadrukt dat Al Shabaab er nog steeds aanslagen pleegt. Zij wijst erop dat de commissaris-generaal stelt dat de veiligheidsincidenten doelgericht zijn en niet zo vaak burgers treffen, doch erkent dat betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers niet beschikbaar zijn. Verzoekster wijst er tevens op dat de in de bestreden beslissing aangehaalde arresten van het EHRM en andere Europese landen dateren van minstens drie jaar geleden, terwijl uit de COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie sterk fluctueert. Hij citeert ter illustratie uit deze COI Focus en uit informatie van UNSC (verzoekschrift, stuk 6). Bovendien wordt, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, het dagelijkse leven van de burgers beïnvloedt door geweld, maar ook door voedselonveiligheid. Hij citeert uit informatie van Amnesty International. Zij wijst erop dat volgens de rechtspraak van het EHRM *“deze kwalitatieve criteria even belangrijk [zijn] als het aantal geweldincidenten of het aantal doden.”* Verzoekster begrijpt niet hoe de commissaris-generaal op basis van de informatie in de voornoemde COI Focus kan besluiten dat de veiligheidssituatie in Mogadishu in de laatste jaren/maanden verbeterd is, terwijl dit uit deze informatie het omgekeerde blijkt. Niet meer dan drie maanden geleden pleegde Al Shabaab opnieuw een belangrijke aanval in Mogadishu die burgerlijke slachtoffers veroorzaakte (verzoekschrift, stuk 5). Zij meent aldus dat meerdere bronnen aantonen dat Mogadishu niet veilig is. Het aantal veiligheidsincidenten fluctueert maar blijft altijd hoog en de meeste slachtoffers zijn burgers.

Verzoekster besluit dat:

“Gezien de aanvallen en de aanslagen van deze vorige maanden, is het geweld tegen burgers niet doelgericht omdat dat geweld elke persoon zonder onderscheid kan aanraken (en niet alleen leden van de politie, van het leger of een speciaal populatiegroep). Dat willekeurig en blind geweld veroorzaakt een ernstige bedreiging van het leven van de verzoeker in het zin van artikel 48/4, §2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Er werd door het Europese Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat : « Compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité » (EHRM, Singh et autres c. Belgique, n° 33210/11 van 2 oktober 2012, §103, ook M.S.S. v. Belgique et Grèce, n°30696/09 van 21 januari 2011).

Hoewel de verwerende partij rekening moest houden met alle relevante elementen om haar beslissing te nemen, heeft ze geen rekening gehouden met alle informatie die in de verslagen staan. Zo als aangetoond is de evaluatie van de veiligheidssituatie niet goed bestudeerd en bestaat er een heel groot risico voor burgers in Mogadishu. Aangezien dat de verwerende partij haar beslissing niet op een deugdelijk onderzoek van alle informatie – die bovendien zijn te oud – waarover ze beschikt gebaseerd heeft, heeft ze het artikel 10, §3, van de Richtlijn 2013/32/UE geschonden.

Een complete en grondige lezing van de verschillende informaties aangaande de verzoekster, zou Uw Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan de verzoeker op basis van artikel 48/4, §2, b) of c) van de Vreemdelingenwet.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het rapport “*Countering Al-Shabaab propaganda and recruitment mechanisms in South Central Somalia*” van UNSOM (stuk 3);
- het rapport “*No place for children: Child recruitment, forced marriage and attacks on schools in Somalia*” van Human Rights Watch van 20 februari 2017 (stuk 4);
- het artikel “*Somali forces end day-long Mogadishu siege*” (stuk 5);
- het “*Report of the Secretary-General on Somalia*” van UNSC van 21 december 2018 (stuk 6).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in haar relaas aannemelijk te maken.

Wat de vluchtelingenstatus betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeksters verklaringen over haar werkzaamheden in het Medina-ziekenhuis, die de aanleiding vormen van haar beweerde problemen in Somalië met Al Shabaab, niet aannemelijk zijn, gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekster (i) niet weet hoe dit private ziekenhuis gefinancierd wordt en (ii) vage, ondoorleefde en geen concrete verklaringen aflegt over haar werkzaamheden aldaar. Het louter herhalen van haar verklaringen hierover is niet van die aard dat het de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing hierover kan weerleggen of ontcrachten. Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat zij “*meer activiteiten heeft verricht dan degene die zij noemt*”, merkt de Raad redelijkerwijze op dat van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij op gedetailleerde en doorleefde wijze haar werkzaamheden kan toelichten. Dit verweer doet bovendien geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij als arts die studeerde in China geen enkel noodgeval zou hebben behandeld (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 28). De Raad merkt op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat er verschillende aanslagen plaatsvonden in Mogadishu toen verzoekster werkzaam was in het hospitaal (*Ibid.*, p. 29). De Raad acht het op zich niet aannemelijk dat verzoekster, als arts die studeerde in China, op geen enkel moment geholpen heeft om de slachtoffers van dergelijke aanslagen te verzorgen, gelet op de vaak zware impact van dergelijke aanslagen. Waar verzoekster aanvoert dat de tolk het woord ‘anekdote’ vertaalde naar ‘iets dat zij nooit zal vergeten’ en het aldus een uitzonderlijke gebeurtenis betreft, merkt de Raad op dat dit verweer geen afdoende verschoning biedt voor verzoeksters vage en ondoorleefde verklaringen met betrekking tot haar werkzaamheden, gezien redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij ook in dit geval met concrete voorbeelden haar werkzaamheden kan toelichten. Dit geldt temeer gezien verzoekster uitgebreid werd bevraagd over haar werkzaamheden en aldus verschillende malen de kans hiertoe werd geboden.

Wat de door neergelegde documenten betreft ter staving van verzoeksters werkzaamheden, merkt de Raad op dat uit objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 14, nr. 1), met name de “*COI Focus, Somalië. Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten*” van Cedoca van 9 september 2016, blijkt dat

corruptie in Somalië wijdverspreid is en tal van Somalische documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden.

Bovenstaande vaststellingen die leiden tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters werkzaamheden in het Medina ziekenhuis doen afbreuk aan de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten door M., die lid is van Al Shabaab, nu verzoekster deze vervolging verbindt aan haar werkzaamheden in het Medina Ziekenhuis.

In de bestreden beslissing werd bovendien terecht geoordeeld dat de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen inzake de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten nog op verschillende punten wordt ondergraven.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde over het eerste telefoongesprek met M. en meent verder dat niet van haar kan worden verwacht dat zij een telefoongesprek van zeven maanden geleden, dat haar bovendien verrast heeft, woordelijk kan navertellen. De Raad merkt op dat verzoekster onder meer naar aanleiding van dit telefoongesprek, waarin zij volgens haar verklaringen bedreigd werd door M., die lid is van Al Shabaab, op heden internationale bescherming vraagt in België. Van verzoekster mag aldus worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op een volledige en correcte manier aanbrengt, en dat zij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen in iedere fase van het onderzoek. Hoewel van verzoekster geenszins wordt verwacht noch kan worden geëist dat zij dit telefoongesprek woordelijk kan navertellen, kan wel redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt inzake de kernelementen van haar relaas. De Raad merkt in deze op dat de vermeende gedwongen samenwerking door Al Shabaab gebaseerd is op het feit dat verzoekster een arts is, zodat dit een kernelement van haar relaas betreft en aldus redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij dit van bij aanvang van het persoonlijk onderhoud vermeldt wanneer haar gevraagd wordt naar haar problemen, en niet pas wanneer haar hier later vragen over worden gesteld (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 36-38). Dit duidt er dan ook op dat verzoeksters verklaringen over de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten iedere doorleefdheid missen.

Ook het door verzoekster aangehaalde huwelijksaanzoek door M. betreft een kernelement van haar relaas, zodat de Raad het evenmin aannemelijk acht dat zij dit niet zou vermelden van bij aanvang van het persoonlijk onderhoud toen haar gevraagd werd om haar problemen uiteen te zetten. Dat dit feit deel uitmaakt van de door verzoekster geuite bedreigingen van Al Shabaab en dat zij later zelf spontaan op haar omissie heeft gewezen volstaat dan ook niet om deze te verschonen. De Raad herhaalt dan ook dat verzoeksters verklaringen over haar vervolgingsfeiten iedere doorleefdheid missen.

Waar zij in haar verzoekschrift bovendien benadrukt dat dit huwelijksaanzoek plaatsvond tijdens het tweede telefoongesprek en dat zij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar relaas diende samen te vatten en aldus door een slechte formulering het huwelijksaanzoek lijkt te zijn voorgesteld tijdens het eerste telefoongesprek, wijst de Raad erop dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van haar verwacht wordt dat zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoekster geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. De Raad herhaalt andermaal dat dit kernelementen betreffen van haar relaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij deze correct weergeeft. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud de kans werd geboden om nog zaken toe te voegen aan dit interview, doch dat zij niet vermeldde dat er fouten in het interview zouden staan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 3). Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster dergelijke fouten zou vermelden bij aanvang van het persoonlijk onderhoud wanneer haar hiernaar gevraagd wordt. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud inzake dit huwelijksaanzoek.

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij meent dat uit de door haar geciteerde algemene informatie over de rekruteringsmethoden door Al Shabaab blijkt dat het wel aannemelijk zou zijn dat M. verzoekster zowel met de dood zou bedreigen als haar een huwelijksaanzoek zou doen. Het loutere feit dat Al Shabaab beide rekruteringsmethodes gebruikt doet *in casu* immers geen afbreuk aan de correcte en pertinente motivering van de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat M., die verzoekster volgens haar verklaringen gedurende verscheidene weken met de dood bedreigde omdat zij door hem als een ongelovige werd beschouwd, plotseling als lid van Al Shabaab een huwelijk zou overwegen met

een persoon die hij wilde vermoorden omdat hij haar als ongelovig beschouwt. De door verzoekster toegevoegde informatie bevat geen elementen die afbreuk doen aan deze motivering of deze kunnen weerleggen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift uitlegt dat zij nog steeds naar haar werk in het ziekenhuis ging omdat het ziekenhuis zich in een veiligere wijk bevindt onder controle van de overheid met veel aanwezigheid van het leger en de politie, zodat de kans op ontvoering minder groot was, merkt de Raad op dat dit een loutere *post-factum* verklaring betreft, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen. Verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud immers louter dat *“U ging nog steeds naar uw werk en hij wist ook waar u werkte? Dat is ook waar. Mijn gevoel gaf aan dat ik er veiliger zou zijn”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 42). Van verzoekster, die verklaart een gegronde vrees voor vervolging te hebben in haar land van herkomst, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij de nodige maatregelen neemt om zich te beschermen tegen haar vermeende vervolgers, dan wel dat zij zo snel mogelijk het land tracht te verlaten. Het is dan ook niet aannemelijk dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zich dusdanig bedreigd voelde door M., die lid is van Al Shabaab, dat zij verhuisde naar een andere wijk in Mogadishu, doch dat zij wel haar werkzaamheden in het Medina ziekenhuis bleef verderzetten, hoewel zij toegeeft dat M. op de hoogte was dat zij daar werkzaam was en haar bovendien tot samenwerking wou dwingen omwille van deze werkzaamheden (*Ibid.*, p. 41-42). Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster tevens haar werk in het ziekenhuis zou onderbreken om zich te vrijwaren van de bedreigingen door Al Shabaab. De Raad is aldus van oordeel dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij geenszins de nodige maatregelen heeft genomen om zich te beschermen tegen haar vermeende vervolgers. Verzoeksters verweer in het verzoekschrift kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling. Haar nalatigheid om maatregelen te nemen tegen de vervolging door Al Shabaab relativeert dan ook de geloofwaardigheid van de door haar geschetste vrees voor vervolging.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat uit objectieve informatie blijkt dat verzoekster een begeerde rekrut was voor Al Shabaab, zodat het niet in hun belang was om de doodsb bedreigingen direct uit te voeren, merkt de Raad op dat dit gegeven geen afdoende verklaring biedt voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat Al Shabaab zoveel tijd en energie zou blijven investeren in verzoekster zonder enig gevolg te geven aan de geuite doodsb bedreigingen, gelet op het feit dat uit haar verklaringen blijkt dat zij meermaals geweigerd heeft om met hen samen te werken (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 37-38).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat uit objectieve informatie blijkt dat Al Shabaab steekpenningen en bedreigingen uitvoert om hun aanvallen uit te voeren, en het aldus niet onmogelijk is voor Al Shabaab om verzoeksters contactgegevens te verkrijgen, merkt de Raad op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing dat *“Tevens dient te worden opgemerkt dat de door u geopperde feiten met betrekking tot het inhoudelijke aspect van uw asielmotieven onwaarschijnlijkheden en vaagheden bevatten. Zo kunt u niet verklaren hoe M. aan uw contactgegevens kwam. U weet evenmin hoe hij te weten was gekomen dat u terugkeerde naar Mogadishu en oppert dat hij u mogelijks via Facebook volgde en zo te weten kwam dat u afstudeerde (zie notities, p. 40). Noch weet u hoe hij na 2 à 3 dagen uw nieuw telefoonnummer - wat u enkel deelde met uw tante en werkgever - te weten zou zijn gekomen (zie notities, p. 38).”* Dergelijke vage en onwetende verklaringen met betrekking tot essentiële elementen van haar relaas zijn niet aannemelijk en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen hierover.

De Raad merkt verder op dat verzoeksters verweer in het verzoekschrift dat zij geen informatie heeft gevraagd over haar problemen bij haar tante omdat zij de vervolgingen achter zich wil laten en haar tante geen stress meer wil bezorgen, geenszins een verschoning biedt voor verzoeksters onwetendheid met betrekking tot de huidige toestand van haar problemen. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besluit te vluchten, mag immers in alle redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de juiste stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De Raad is aldus van oordeel dat een manifest gebrek aan interesse voor essentiële elementen van haar asielaanpak de ingeroepen vrees voor vervolging in hoofdzaak van verzoekster op ernstige wijze relativeert.

Verzoeksters verweer dat haar tante, in tegenstelling tot verzoekster zelf, contacten had in Mogadishu om haar vlucht uit Mogadishu te regelen biedt geen afdoende verweer voor het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen dat *“Dienaangaande dient ook uw algehele passiviteit te worden opgemerkt.*

Uit uw verklaringen blijkt immers dat, ondanks uw profiel van zelfstandige en hoogopgeleide vrouw die jaren in China woonde, uw tante alle touwtjes in handen zou hebben gehad. Zij schilderde het telefoontje van M. af als een grap en uw tante bracht u onder bij een collega in het district Hodan. Bovendien bracht zij u naar Xamarweyne en regelde zij alles met de smokkelaar. Uw tante deelde tenslotte uw werkgever mee dat u niet zou terugkeren naar uw werk - zonder dat daar klaarblijkelijk enig gevolg aan werd gegeven (zie notities, p. 37-44). Dat alles voor u door uw tante zou zijn beslist, sluit niet aan bij uw profiel.”

De Raad stelt bovendien vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters algehele geloofwaardigheid wordt ondergraven door haar ongeloofwaardige verklaringen inzake (i) haar toekomstperspectieven met haar echtgenoot, (ii) haar gezinssamenstelling in Somalië en (iii) haar paspoort.

Verzoeksters verweer dat zij en haar echtgenoot geen concreet plan hebben omdat verzoeksters situatie onzeker is en afhangt van de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming biedt geen afdoende verschuiving voor verzoeksters vage en ondoorleefde verklaringen met betrekking tot de toekomstperspectieven van haar echtgenoot en haarzelf. Waar verzoekster in haar verzoekschrift erop wijst dat zij nooit werd gevraagd of zij een terugkeer naar China als mogelijkheid heeft beschouwd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing louter stelt dat *“Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van de geopperde problemen zou hebben overwogen om terug te keren naar China en u te herenigen met uw echtgenoot.”* De Raad acht verzoeksters verweer in het verzoekschrift dat de procedure om een visum te verkrijgen te tijdrovend en te onzeker was om deze optie te overwegen als vlucht uit haar land van herkomst, niet afdoende. De Raad merkt immers op dat in de bestreden beslissing terecht werd opgemerkt dat uit de door verzoekster neergelegde documenten blijkt dat de Wuhan universiteit geen bezwaar had dat zij hogere studies in China zou volgen, zodat verzoeksters verklaringen dat haar visum er niet zou worden verlengd een blote bewering betreffen. De Raad merkt verder op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij eerder al met het vliegtuig naar Djibouti vloog om haar Chinees visum te regelen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 14), zodat verzoekster niet aantoonde dat zij voor de aflevering van haar visum in Mogadishu, waar zij beweert vervolgd te worden, moet verblijven. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeksters verklaringen over haar toekomstperspectieven met haar echtgenoot vaag en niet doorleefd zijn, hetgeen verder afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat A.A.J. en Ab.A.J., de personen van wie een facebookprofiel werd toegevoegd aan het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 14, nr. 2) haar halfbroers zijn, merkt de Raad op dat het loutere feit dat dit halfbroers zijn geen verschuiving noch een verklaring biedt voor haar nalatigheid om deze halfbroers te vermelden wanneer haar bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud naar haar broers en zussen werd gevraagd. De vaststelling dat verzoekster geen zicht wilde bieden op haar werkelijke gezinssamenstelling in Somalië doet dan ook verder afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoekster aanvoert dat het *“logisch”* is dat zij haar originele paspoort niet terugvroeg van de smokkelaar omdat dit *“zelden charmante mensen”* zijn, dat zij net haar land ontvlucht was, afhankelijk was van de goede wil van de smokkelaar en bang was, merkt de Raad op dat dit een onvoldoende verschuiving vormt voor het feit dat verzoekster haar paspoort, het belangrijkste document dat verzoekster bezit ter staving van haar identiteit, niet zou terugvragen van de smokkelaar bij aankomst in België, gelet op het belang van dergelijke documenten bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Dit geldt temeer nu verzoekster verklaarde dat zij met een vals paspoort naar België is gevlucht (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 34), zodat de smokkelaar geen belang had om verzoeksters originele paspoort niet terug te geven. De Raad acht verzoeksters verklaringen over haar nalatigheid om haar paspoort neer te leggen bij de Belgische instanties dan ook ongeloofwaardig, hetgeen andermaal haar algehele geloofwaardigheid ondermijnt.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in haar nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van verzoekster in de bestreden beslissing op te nemen.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“U verklaart bij terugkeer naar uw land van herkomst Somalië te vrezen om het leven te zullen worden gebracht door de islamitische terreurorganisatie Al Shabaab, en meer specifiek door M., aangezien u zijn

vraag tot medewerking en aandrang tot huwen weigerde. U hebt uw geopperde problemen met Al-Shabaab echter niet aannemelijk kunnen maken.

Vooreerst zijn uw verklaringen met betrekking tot de vermeende rekrutering, het geopperde huwelijk en de daaruit voortvloeiende bedreigingen door M., lid van de islamitische terreurgroep Al Shabaab incoherent. Zo verklaart u voor de DVZ dat u op 20 juli 2018 werd gebeld door een klasgenoot uit de hogere middelbare school, M. en u twee dingen werden gevraagd door hem: hem te huwen en aan te sluiten bij Al Shabaab. U weigerde beide waarna u door hem werd bedreigd met de dood. U vertelde hem reeds gehuwd te zijn, wat hij zich niet aantrok. M. wou dat u zich aansloot bij Al Shabaab omdat u geneeskunde hebt gestudeerd en u de gewonde militanten van Al Shabaab zou kunnen verzorgen (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Uw verklaringen voor de DVZ sluiten echter niet aan bij uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Daar verklaart u wat betreft de reden dat u Somalië verliet het volgende: 'Op een dag wanneer ik thuis was, werd ik gebeld. Nadat ik de telefoon heb opgenomen, begroette de persoon mij: het was een man en hij vroeg 'Hoe gaat het N.', en ik zei goed. Vervolgens stelde hij zichzelf voor en noemde hij een moeilijke naam die ik niet kende. Toen ik niet meer wist wie hij was, heeft hij gezegd dat hij een oude klasgenoot was van vroeger, een jongen die bij mij op school heeft gezeten. 'Ik ben M., ken je mij niet meer?' Toen ik die naam hoorde, kon ik hem weer plaatsen. Vervolgens zei hij 'Ik hoorde dat je bent afgestudeerd en inmiddels werkt bij ziekenhuis Medina'. Ja dat is waar, ik bevestigde dat en vroeg hem 'Wat doe jij?' Hij antwoordde 'Ik werk voor de Islam'. Ik antwoordde 'Ik begrijp het niet, leg eens uit'. Hij antwoordde 'Ik zal u uitleggen wat dat betekent, sluit je bij ons aan. Het is beter dat je je bij ons aansluit. Je moet steun geven aan de Islam'. Ik antwoordde hem 'Ik begrijp het even niet'. Vervolgens heeft hij gezegd 'Je moet samenwerken met de strijders, met de Jihadisten. Dan zei hij 'Ga je er goed over nadenken, over een week bel ik u terug. Ik ken u goed dus ik geef u de nodige tijd'. Daarbij bleef het en hij hing op (zie notities persoonlijk onderhoud (verder notities), p. 36-37). Wanneer u verder wordt gevraagd te duiden wat tijdens dat eerste telefoongesprek werd verteld, antwoordt u eensluidend het volgende: 'Ik weet dat je bent teruggekeerd en weet dat je aan het werken bent. Ja, dat is waar, antwoordde ik. Daarna vroeg ik aan hem wat hij doet, hij antwoordde dat hij voor de Islam werkt. Ik antwoordde het niet te hebben begrepen, wat bedoelt u daarmee? Hij antwoordde dat het voor mij ook goed zou zijn als ik me zou aansluiten bij de Islam en voor hen zou werken. Even later zei hij, denk je er even over na, je krijgt een week de tijd'. Na zich een week te hebben stilgehouden, werd u de tweede week opnieuw door M. opgebeld die meteen vroeg of u een beslissing had genomen waarop u hem vroeg of hij serieus was. M. zei vervolgens enkel een antwoord te willen, ja of neen. U maakte hem duidelijk enkel een basisarts te zijn en geen operaties uit te voeren en vroeg hem u met rust te laten (zie notities, p. 37). Nergens uit uw verklaringen dusver blijkt echter dat M. u zou hebben willen rekruteren om u in te zetten als arts. Ook wanneer u wordt gevraagd waarom M. wilde dat u zich zou aansluiten bij Al Shabaab, geeft u aan het niet te weten. Gevraagd waarom ze iemand die geenszins interesse toont, willen doen aansluiten, stelt u dat ze wilden dat u de gewonde mensen zou verzorgen. U gevraagd of u dat werd gezegd - aangezien dit niet blijkt uit uw nochtans gedetailleerde verklaringen over de gesprekken die jullie hadden - antwoordt u dat M. heeft gezegd voor hen te werken. U erop gewezen dat hij niet zei waarom, verklaart u dat werd gezegd voor hen te werken en een beter loon te zullen krijgen. Een loon dat u eerder evenmin vermeldde in uw nochtans woordelijke en gedetailleerde beschrijving van jullie gesprekken. Pas nadat u nogmaals wordt gevraagd of u een reden werd gegeven, antwoordt u 'Werk voor de Islam, verzorg de Islamieten, we geven u voldoende middelen' (zie notities, p. 41). Dat u zulke aarzelende verklaringen aflegt wat betreft uw gesprek(ken) met M. en u hieromtrent geenszins eensluidende verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde verklaringen.

Nadat u M. zei u met rust te laten, begon hij tegen u te schreeuwen waarna u de telefoon aflegde. Vervolgens stuurde hij u een lange sms met allerlei bedreigingen. Om te beginnen stond er dat u ongelovig bent, tegen de Islam bent en dat hij u overal waar hij u zou tegenkomen, zou vermoorden. Op de vraag om te vertellen wat er precies in die sms stond, antwoordt u ontwijkend dat u vanaf die dag alleen werd ge-sms't dat hij u zou vermoorden en anoniem werd gebeld. Op een dag kocht u een nieuwe simkaart aan en gaf u het nummer enkel aan uw tante en uw werk. U liep steeds gesluierd rond teneinde uw gezicht onherkenbaar te maken. U werd echter ook na 2-3 dagen op dit nieuwe nummer door M. lastiggevallen. Uw tante bracht u onder in Hodan district en nadat u op 20 augustus 2018 door de chauffeur van het vervoersmiddel dat u nam, werd aangesproken, bracht uw tante u naar Xamarweyne waar u tot uw vertrek uit Mogadishu op 6 september 2018 verbleef (zie notities, p.36-38). U wenste niets toe te voegen aan de aangehaalde feiten en haalde bovendien geen andere redenen aan niet te kunnen terugkeren naar Somalië. Wat echter ten eerste tot de verbeelding spreekt en de geloofwaardigheid van uw verklaringen aantast, is dat u vergat te vermelden dat M. ook had aangegeven met u te willen huwen. Pas wanneer wordt gepeild naar gebeurtenissen na uw vertrek, stelt u 'iets vergeten te zijn', namelijk dat in zijn sms eveneens stond dat M. met u wilde trouwen (zie notities, p. 39).

Dat u zulk een essentieel element vergeet te vermelden wanneer u de kans wordt gegeven vrijuit te vertellen over uw asielmotieven, zet de ongeloofwaardigheid van de geopperde feiten in de verf. Gevraagd naar de reden van uw vergetelheid, stelt u dat het nogal veel informatie was, wat niet kan overtuigen. Van dat gedwongen huwelijk was bijgevolg klaarblijkelijk geen sprake tijdens dat eerste telefoongesprek. U verklaart dat hij pas de tweede week, nadat u de telefoon niet langer opnam en nadat hij u meerdere berichten had gestuurd, begon over het huwelijk (zie notities, p. 40-41). Waarom hij met u -een ongelovige die hij met de dood bedreigde - wenste te huwen, weet u niet (zie notities, p. 42) Bovendien vermeldt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet tegen M. te hebben gezegd reeds getrouwd te zijn, wat u voor de DVZ wel aanhaalde. Wanneer u dat bovendien tegen M. zou hebben gezegd, is geenszins duidelijk daar u verklaart na uw weigering de telefoon niet langer te hebben opgenomen wanneer anoniem werd gebeld en meteen te hebben neergelegd wanneer u M.'s stem hoorde, en niet blijkt dat u zou hebben geantwoord op de aanhoudende sms-berichten (zie notities, p. 41-42).

Nadat u weigerde, begon M. te dreigen u te zullen vermoorden (zie notities, p. 37 en p. 41). U verklaart veel sms-berichten met duidelijke bedreigingen en herhaaldelijke telefoontjes te hebben ontvangen - dewelke u niet opnam indien het een anoniem nummer betrof en meteen neerlegde bij een weergegeven nummer nadat u besepte dat het M. was. Gevraagd hoe vaak dat gebeurde, stelt u dat het meerdere keren gebeurde. Gevraagd wat 'meerdere keren' is, antwoordt u minimum vier keer per dag opgebeld en gesms't te zijn geweest (zie notities, p. 42). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat M., als leider van Al Shabaab (zie notities, p. 39) zijn pijlen op u had gericht en vastberaden was u om het leven te brengen. Dat M. vervolgens 'de tweede week' - nadat u de telefoon niet meer opnam en hij meerdere berichten had gestuurd - plotsklaps aangeeft eveneens met u te willen trouwen, na reeds verscheidene keren te hebben aangegeven u om het leven te zullen brengen daar u werd beschouwd als een ongelovig persoon, is geenszins aannemelijk. U hiermee geconfronteerd, stelt u dat M. aangaf het erbij te zullen laten indien u met hem zou trouwen maar u zou doden indien u bleef weigeren (zie notities, p. 41). Opnieuw kan vastgesteld worden dat het niet aannemelijk is dat iemand van Al Shabaab een huwelijk overweegt met iemand die hij beschouwt als 'ongelovige'. Wanneer u weigerde met Al Shabaab samen te werken, verklaart u steeds angstig te zijn geweest door hen te worden beschoten (zie notities, p. 41). Om de dreiging uit de weg te gaan, schafte u op een dag een nieuw nummer aan. 2 à 3 dagen later echter werd u ook op dit nummer door M. gebeld (zie notities, p. 38 en p. 42). Hoe hij dit nieuw nummer te weten kwam, weet u niet. Aangezien de dreiging bleef voortduren, besloot uw tante om u onder te brengen bij een Somalisch gezin in wijk nummer 4, in het district Hodan. Dat u echter uit angst voor de geuite bedreigingen elders in Mogadishu onderdak zou hebben gezocht, terwijl u nog steeds uw werkzaamheden in het Medina ziekenhuis verderzette, is weinig nuttig daar u verklaart er door M. mee geconfronteerd te zijn geweest daar werkzaam te zijn (zie notities, p. 37). U gevraagd waarom u naar Hodan verhuisde, stelt u dat Hodan het veiligste district in Mogadishu is en M. wist waar u was gevestigd. U ermee geconfronteerd nog steeds naar uw werk te zijn gegaan en hij eveneens wist waar u werkte, bevestigt u en voegt u toe dat uw gevoel aangaf daar veiliger te zullen zijn (zie notities, p. 42). De door u aangehaalde tijdelijke verhuis naar Hodan was bijgevolg weinig opportuun en niet in evenredigheid met de geopperde acute dreiging.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de handelingen die M. als lid van de terreurgroep Al Shabaab stelde, absoluut onvereenigbaar zijn met de dreigingen die hij steeds uit. Uit uw verklaringen blijkt immers dat een weigering met hen samen te werken zou leiden tot de dood. Deze dreiging werd reeds één week na de uitgesproken eis met hen te moeten samenwerken [op 20 juli 2018] duidelijk. Verder verklaart u die 'tweede week' een uitweg aangeboden te hebben gekregen door met M. te huwen, wat eveneens bij weigering zou resulteren in de dood. U werd meermaals en onophoudelijk bedreigd met de dood. Dat zoveel tijd en energie in u werd geïnvesteerd zonder enig gevolg te geven aan de geuite bedreigingen, en u bovendien nog de kans werd gegeven van gedachte te veranderen door te huwen met M., is evenmin aannemelijk.

Tevens dient te worden opgemerkt dat de door u geopperde feiten met betrekking tot het inhoudelijke aspect van uw asielmotieven onwaarschijnlijkheden en vaagheden bevatten. Zo kunt u niet verklaren hoe M. aan uw contactgegevens kwam. U weet evenmin hoe hij te weten was gekomen dat u terugkeerde naar Mogadishu en oppert dat hij u mogelijks via Facebook volgde en zo te weten kwam dat u afstudeerde (zie notities, p. 40). Noch weet u hoe hij na 2 à 3 dagen uw nieuw telefoonnummer - wat u enkel deelde met uw tante en werkgever - te weten zou zijn gekomen (zie notities, p. 38).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u na uw vertrek uit Somalië geen nieuws heeft betreffende uw problemen.

U stelt na uw vertrek niet te hebben gehoord of ze op zoek gingen naar u en dat er telkens nieuwe mensen gevestigd zijn (zie notities, p. 39). Dat u verklaart dat de dreiging dermate acuut was dat u het land diende te verlaten en u eveneens meent bij terugkeer om het leven te zullen worden gebracht, terwijl er na uw vertrek niet naar u werd gezocht, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan. Dienaangaande dient ook uw algehele passiviteit te worden opgemerkt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat, ondanks uw profiel van zelfstandige en hoogopgeleide vrouw die jaren in China woonde, uw tante alle touwtjes in handen zou hebben gehad. Zij schilderde het telefoontje van M. af als een grap en uw tante bracht u onder bij een collega in het district Hodan. Bovendien bracht zij u naar Xamarweyne en regelde zij alles met de smokkelaar. Uw tante deelde tenslotte uw werkgever mee dat u niet zou terugkeren naar uw werk - zonder dat daar klaarblijkelijk enig gevolg aan werd gegeven (zie notities, p. 37-44). Dat alles voor u door uw tante zou zijn beslist, sluit niet aan bij uw profiel.

Tenslotte dient te worden gewezen op uw opmerkelijke verklaringen en uw onwetendheid aangaande uw echtgenoot. Jullie namen het besluit om te trouwen en keerden daarvoor in augustus 2015 terug naar Mogadishu. Wanneer u in juli 2018 terugkeerde naar Somalië sprak u met uw man af elkaar terug te zullen zien wanneer hij zou afstuderen (zie notities, p.23). Uw echtgenoot bevindt zich momenteel immers in China waar hij zich nog gedurende 3 jaar specialiseert in interne geneeskunde (zie notities, p.21). Wat zijn plan na zijn studies is, weet u niet. U oppert dat hij mogelijks terug zal keren naar Somalië. Ook hebben jullie geen plannen om elkaar te zien (zie notities, p.22). Dat jullie dermate vage plannen zouden hebben voor jullie gezamenlijke toekomst, tart de verbeelding. U verklaart in juli 2018 terug te zijn gekeerd naar Somalië omdat u klaar was met uw studies. Gevraagd naar uw plan bij terugkeer, stelt u te hebben willen gaan werken. In China kon u zich niet vestigen aangezien uw visum niet zou worden verlengd en u er geen werkvergunning heeft. Uit het door u neergelegde 'Migration Certificate' blijkt echter dat de Wuhan universiteit geen bezwaar had dat u uw hogere studies elders in China of eender wel land zou doen. Bovendien volgt ook uw echtgenoot een specialisatie in China. U wilde echter geen specialisatie volgen aangezien u meteen in Somalië wilde gaan werken. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van de geopperde problemen zou hebben overwogen om terug te keren naar China en u te herenigen met uw echtgenoot. Overigens vermeldde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken drie zussen te hebben: L., geboren op 29 december 2002 en de tweeling A. en N., geboren op 1 september 2004 (zie verklaring DVZ, vraag 17). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldt u bovendien één oudere broer: A. die volgens uw verklaringen in 2017 door Al Shabaab om het leven werd gebracht (zie notities, p. 9-10). U oppert hem voor de DVZ niet te hebben vermeld aangezien werd gezegd enkel levende broers/zussen te vermelden. Echter op Facebook blijken minstens 2 personen met dezelfde naam als uw vader en grootvader, namelijk Ab. en A.A.J., - wat van hen uw broers maakt - u te feliciteren met het succesvol afronden van uw studies aan de Wuhan universiteit in China (zie administratief dossier). Dit zou betekenen dat u uw werkelijke gezinssamenstelling achterhoudt en de Belgische asielinstanties hieromtrent bewust om de tuin heeft geleid.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

De door u, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Deze documenten hebben immers betrekking op uw studie geneeskunde aan de Universiteit van Wuhan in China wat door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Ter staving van uw werk in het Medina ziekenhuis legt u een contract tussen uzelf en Dr. M. Y. H. van het Medina ziekenhuis (dd. 05/07/2018) en een badge van het Medina ziekenhuis (dd. 05/07/2018). Ondanks de door u neergelegde documenten - die evenwel op frauduleuze wijze kunnen worden verkregen (zie administratief dossier) - dienen toch enkele opmerkingen te worden geplaatst bij uw verklaringen omtrent uw geopperde werkzaamheden in het Medina ziekenhuis. U verklaart dat het Medina ziekenhuis een privaat ziekenhuis is. Hoe het ziekenhuis wordt gefinancierd, weet u echter niet (zie notities, p.26). Ook uw verklaringen met betrekking tot uw werkzaamheden kunnen niet overtuigen en zijn weinig concreet. Zo weet u geen anekdote te vertellen van uw werk daar u er niet lang heeft gewerkt. U voegt toe dat op dagen wanneer er aanslagen plaatsvonden er voornamelijk veel patiënten waren aan de andere kant - waar operaties worden uitgevoerd en u aan de zijde werkte waar mensen om allerlei medische redenen komen (zie notities, p. 24 en p.28). Aan uw zijde maakte u geen ernstige dingen mee, aan de andere zijde zag u mensen die ledematen hadden verloren. Het spreekt echter tot de verbeelding dat u - als arts die afstudeerde in China waar u tevens stage liep - geen enkel noodgeval zou hebben behandeld (zie notities, p. 28).

Dat u zo weinig concreet en uitvoerig kan vertellen met betrekking tot uw werk, doet het vermoeden rijzen dat u niet de waarheid spreekt aangaande uw werkzaamheden. Buiten de door u aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden vrees voor Al Shabaab, koppelt u bovendien geen vrees aan uw professionele activiteiten.

Overigens dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw paspoort niet kunnen overtuigen. U verklaart dat uw eigen legitiem paspoort geldig tot 2021 op de dag van uw vertrek uit Mogadishu aan de smokkelaar die door uw tante werd geregeld, werd overhandigd. Initieel dacht u met uw eigen paspoort te zullen reizen wat niet gebeurde daar u reisde met een rood Nederlands paspoort met als voornaam Am. De andere gegevens in het paspoort herinnert u zich niet. U weet niet waarom u niet met uw eigen paspoort reisde. Overigens biedt u geen verklaring waarom de smokkelaar uw paspoort - dat niet werd gebruikt tijdens uw reis - in beslag zou hebben genomen. Gevraagd of u de smokkelaar om een reden vroeg, stelt u niet veel contact met hem te hebben gehad. U reisde echter wel met hem maar meent niet veel met elkaar te hebben gepraat. Evenmin vroeg u uw paspoort terug nadat u op 9 of 10 september in België arriveerde. Opnieuw valt de passiviteit op, die niet te rijmen valt met uw profiel van hoog opgeleide vrouw die jaren in China woonde.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Gezien verzoeksters verklaringen over haar herkomst uit Somalië, wordt in dit geval de veiligheidssituatie in Mogadishu beoordeeld.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekster, Mogadishu, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Ook het EHRM heeft in het arrest van 5 september 2013 in de zaak nr. 886/11 (“K.A.B. t. Zweden”) geoordeeld dat de veiligheidssituatie in Mogadishu is verbeterd sinds 2011, dan wel het begin van 2012. Het Hof stelde op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat de situatie op dat moment in Mogadishu niet van dien aard is dat een ieder die aanwezig is in de stad een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Bovendien bevestigde het EHRM dit standpunt in zijn arrest van 10 september 2015 in zaak nr. 4601/14 (“R.H. t. Zweden”).

In paragraaf 67 wordt overwogen dat de beschikbare bronnen niet laten zien dat de situatie in Mogadishu is verslechterd sinds september 2013. Verzoekster kan worden bijgetreden in zoverre zij aanvoert dat deze rechtspraak niet langer een beoordeling van de huidige situatie betreft. De Raad stelt echter vast dat ook de meest recente informatie de stelling van het EHRM ondersteunt.

Het standpunt van de bestreden beslissing wordt dan ook overgenomen.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. Met het louter verwijzen naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier om het besluit van de commissaris-generaal te betwisten en het citeren uit informatie van Amnesty International en BBC toont verzoekster niet aan dat de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. De door verzoekster aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu is gesteund.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar de informatie van UNHCR inzake de toepassing van een intern vestigingsalternatief naar Mogadishu, merkt de Raad op dat in onderhavig geval geen toepassing werd gemaakt van het concept 'intern vestigingsalternatief', gelet op verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar herkomst in Somalië.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij voert immers geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP